

Ինչ մո՞տ էկեր, բոլոր հոգնածներ և բռնավորվածներ...

Մատթևու 14:28

ԲԱՐԻԻ

Փետրվարի 2007թ.

№ 28

Հարված ցեղանակ 2009թ. մայիսի 3

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար, 2017թ., N2 (86)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրահատ Գնիրբեկյան

Ինչպե՞ս ենք վերաբերվում մեր դեմ խոսողներին... 1

Նորիկ Խաչատրյան

Տերը լինի մեր առաջնորդը.....6

Վկայություն

Փրկության ճանապարհին սկսվեց ծեծով.....9

Մեծը՝ փոքրի մեջ.....11

Պարվիր քո հորն ու մորը.....12

Գուշակությունը զգվելի է Տիրոջ աչքին.....14

Ապաշխարելու ժամանակը.....16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԻՆՉՊԵՄ ԵՆՔ ՎԵՐԱԲԵՐՎՈՒՄ

ՄԵՐ ԴԵՄ ԽՈՍՈՂՆԵՐԻՆ

«Իշխաններ ալ կը նստէին ու ինծի դէմ կը խօսէին, քայց քու ծառադ քու կանոններուդ վրայով կը մտնէր»:

Սաղմոս 119:23

Երկրի վրա կյանքն այնպիսին է, որ միշտ էլ կգտնվեն մեր դէմ խոսող մարդիկ: Պատճառները կարող են լինել տարբեր՝ թե՛ արդարացի և թե՛ անարդարացի: Այդ մարդիկ կարող են լինել հարևաններից, շրջապատից, աշխատավայրից, ընտանիքից ու եկեղեցուց: Քո դէմ կխոսի քո հարսը, սկեսուրը, քո մտերիմը, այսինքն՝ ամեն կողմից կարող են խոսել քո դէմ... Իսկ ինչպե՞ս ենք մենք վերաբերվում մեր դէմ խոսողներին:

Հոգևոր կյանքն իրական կյանք է, և դա երևում է մարդկային հարաբերությունների մեջ: Սուրբ Գիրքը մեզ սովորեցնում է, որ հոգևորության չափանիշը լավ քարոզելու, հիվանդներ բժշկելու, դներ հանելու, նշաններ ու հրաշքներ գործելու մեջ չէ: Համոզվելու համար բերենք ընդամենը մեկ հատված Սուրբ Գրքից. «Ոչ թէ ամեն ով որ ինծի «Տէ՛ր, Տէ՛ր» կ'ըսէ, պիտի մտնէ երկնքի թագաւորութիւնը, հասա անիկա՝ որ իմ երկնաւոր Հօրս կամքը կը

կատարէ: Ծաւերը այն օրը պիտի ըսեն ինծի. «Տէ՛ր, Տէ՛ր, միթէ չմարգարէացա՞նք քու անունովդ, դուք չհանեցի՞նք քու անունովդ, եւ չար հրաշքներ չգործեցի՞նք քու անունովդ»: Այն ատեն պիտի յայտարարեն անոնց. «Ես բնա՛ւ չէի ճանչնար չեզ. հեռացէ՛ք քովէս դո՛ւք՝ որ անօրէնութիւն կը գործէիք»» (Մատթ. 7:21-23):

Ծառը ճանաչում են պտուղներից: Քրիստոնյայի հոգևոր հասունությունը որոշվում է նրանով, թե ինչ վերաբերմունք է ցույց տալիս նա իրեն դէմ խոսողներին և իրեն հալածողներին: Տեր Հիսուսը սովորեցնում է մեզ, որ մենք սիրենք մեր թշնամիներին, քաղիք անենք մեզ սպրդողներին, օրհնենք մեզ անհիծողներին, աղոթենք մեզ նեղություն տվողների համար: Եվ ինչպէս ուզում ենք, որ մարդիկ մեզ անեն, նույնպէս էլ մենք պետք է անենք նրանց: Ուրեմն, եթե մենք Քրիստոսի հետ հարություն ենք առել, ապա պետք է կարողանանք մեր դէմ խոսողների մասին ասել այն, ինչ Դա-

Փետրվար, 2017թ., N 2 (86)

վիթն ասաց. «Իշխաններ ալ կը նստէին եւ ինծի դէմ կը խօսէին, բայց քու ծառադ քու կանոններուդ վրայով կմտածէր»:

Աստված կանչել է մեզ, որպէսզի վերստին ծնվենք, լինենք նոր մարդ, ունենանք նոր միտք ու փնտրենք երկնայինը: Հիշենք մեր սիրելի Պետրոս առաքյալի խոսքերը՝ գրված **Ա Պետրոս 3:8-10-ում**. «Վերջապէս, ամենդ մեկ մարքի վրա եղէք, կարեկից, եղբայրասէր, ողորմած ու քաղցրաբար: Չըլլա, որ չարիքի փոխարէն չարիք հալոցանէք, կամ նախարիւնքի փոխարէն՝ նախարիւնք. այլ ընդհակառակը՝ օրհնեցէք, գիտնալով թէ այս բանին համար կանչուեցաք, որպէս զի օրհնութիւն ժառանգէք»: Պետրոս առաքյալը բացատրում է մեզ, որ օրհնություն ստանալու գաղտնիքը ոչ միայն աղոթքի մեջ է, այլև՝ չարիքի փոխարէն չարիք չհատուցելու, նախատինքի փոխարէն չնախատելու, ընդհակառակը՝ օրհնելու, այսինքն՝ մեզ նախատողների, հալածողների և չարիք անողների նկատմամբ հասուն քրիստոնյային վայել վերաբերմունք ունենալու մեջ:

Հաճախ կոնֆլիկտներ են ծագում ընտանիքի ներսում՝ ամուսինը կնոջ դէմ, կինը՝ ամուսնու, հարսը սկեսորի դէմ, սկեսորը՝ հարսի, տղան հոր դէմ, հայրը՝ տղայի և այլն: Երբ մենք գրուցում ենք նրանց հետ, նրանք մեղադրում են իրար, յուրաքանչյուրը բերում է իրեն ար-

դարացնելու և մյուսին մեղադրելու «փաստարկներ»: Յավոք, այսօր շատ քիչ են նրանք, ովքեր կարող են մեղադրել ոչ թե իրենց դէմ խոսողներին, այլ ամենից առաջ տեսնել իրենց մեղքը, խաղաղություն փնտրել ու նրա ետևից գնալ: «Երանի՜ խաղաղություն անողներին, վասն զի անոնք Աստուծոյ որդիներ պիտի կոչվեն» (**Մատթ. 5:9**):

Եթե մեր դէմ խոսել են կամ մեզ նախատել, ի՞նչ է, մե՞նք էլ այդպես վարվենք: Սա կլինի «ինքը՝ քեզ, դու՝ իրեն»։ այդ դեպքում դիմացինից ոչնչով չես տարբերվի: Սա աշխարհի օրենքն է: Նույն վերաբերմունքը ցույց տալով՝ քրիստոնյան մեղավորից ոչնչով չի տարբերվում: Մենք չպետք է վատի փոխարէն վատ անենք, աշխարհում է այդպես, իսկ հոգևոր կյանքում այդպես չէ: Եթե մենք չարության փոխարէն չարություն ենք անում, պարտվում ենք չարից: Սուրբ Գիրքն ասում է. «Չարէն մի՛ յաղթուի, հապա բարիով յաղթէ չարին» (**Հռոմ. 12:21**):

Եթե դու ուզում ես, որ քո հարսը փոխվի և լավ վերաբերվի քեզ, ապա առաջինը դո՛ւ պետք է փոխվես և լավ վերաբերվես քո հարսին, կամ՝ եթե ուզում ես, որ քո սկեսորը կամ ամուսինը փոխվեն, ապա առաջինը դո՛ւ պետք է փոխվես և լավ վերաբերվես նրանց, ինչպես վայել է Աստծու սուրբերին: Իսկ եթե դու չես փոխվում, ապա մի՛ պահանջիր նրանցից, պահանջիր քեզնի՛ց, քա-

նի որ *ինչ ցանես, այն պտք է հնչես*: Օրհնությունն ստանում են ոչ թե խնդրելով, այլ Աստծու Խոսքը պահելով: Այսինքն՝ մեր նկատմամբ ամեն մի վատ վերաբերմունքի դեպքում, լինի դա արդարացի թե անարդարացի, մենք պետք է մտածենք Աստծու Խոսքը պահելու մասին և ասենք այնպես, ինչպես ասում է Սողոմոնը. «Մի՛ ըսեր. «Ինք ինչպես որ ըրաւ ինծի, ես ալ այնպես պիտի ընեմ իրեն. Այդ մարդուն պիտի հալոցանեմ իր արարքներուն համեմար» (Առակաց 24:29):

Երբ Ստեփանոսին քարկոծում էին, ի՞նչ էր նա ասում և ինչի՞ մասին էր մտածում՝ ինչպե՞ս հատուցի իրեն քարկոծողներին: Օ՛, ո՛չ, նա ասում էր. «Հա՛յր, ների՛ր սրանց, որովհետև չեն հասկանում, թե ինչ են անում»:

Հաճախ մենք Աստծուց խնդրում ենք, որ խոնարհեցնի մեր դեմ խոսողին կամ մեզ նախատողին՝ մոռանալով, որ Աստված նախ ուզում է մեր խոնարհվելն ու Իր ճանա-

պարհների մեջ քայլելը: Այդ դեպքում է Աստված մեր թշնամիներին խոնարհեցնում մեր առջև:

Սաղմոս 81:13-14 խոսքերում կարդում ենք. «Երանի՛ թէ իմ ժողովուրդս ինծի մտիկ ընէր, եւ Իսրայէլ իմ ճամբաներուս մէջ ընթանար: Շուրով պիտի խոնարհեցնեի անոնց թշնամիները, ու ձեռքս պիտի դարձնէի անոնց նեղիչներուն վրա»: Սա ճշմարտությունն է, և մենք պետք է լավ իմանանք այս ճշմարտությունը, ու *ճշմարտությունը մեզ կազարի* (**Հովհ. 8:31**):

Տարիներ շարունակ կարող եք աղոթել, բայց՝ ապարդյուն, որովհետև չգիտեք ճշմարտությունը: Մի քույրիկի ամուսինը հարբեցող էր: Նրանց տունը կարծես դժխտի էր վերածվել: Մայր ու աղջիկ որոշում են հոր համար աղոթել: Աղոթում են հինգ տարի. «Տե՛ր Աստված, փոխի՛ր նրան», բայց՝ ապարդյուն: Պատկերացնո՞ւմ եք, հինգ տարի աղոթել ու չհասնել արդյունքի: Պատճառն այն է, որ նրանք չգիտեին ճշմարտությունը: Կինն աղոթում էր, որ ամուսինը փոխվի, բայց չէր աղոթում, որ ի՛նքը փոխվի, հասկանա ճշմարտությունը և միշտ գոհանա Աստծուց: «Ամեն Ժամանակ Տե՛րը պիտի գովեմ» (**Սաղմոս 34:1**): Մի օր եղբայրներից մեկը այդ քույրիկին պատմում է, թե Աստված ինչ հրաշք է արել, երբ ինքը սրտանց գոհացել է Աստծուց: Այդ եղբայրը քույրիկին ասում է, որ եթե ուզում է

ամուսինը փոխվի, ապա առաջինը ինքը պետք է փոխվի: Քույրիկը, լսելով եղբոր պատմածը, սրտի խորքում հավանություն է տալիս: Այդ օրը նա դատեր հետ ծնկի է գալիս և աղոթում. «Շնորհակալ եմ Քեզնից, ո՛վ Աստված, որ այսպիսի ամուսին ես տվել ինձ», իսկ աղջիկն աղոթում է. «Շնորհակալ եմ Քեզնից, ո՛վ Տեր, որ այսպիսի հայր ես տվել ինձ»: Այս աղոթքը նրանք անում էին՝ հասկանալով, որ Աստված իրենց համար ցավ է քաշում, իրենց համար արյուն է թափել, և եթե Տերն այսքան աղոթքներից հետո չի փոխում ամուսնուն ու այդպես է կամենում, ուրեմն դա է բարին: Այդ աղոթքից հետո հրաշք է կատարվում: Ամուսինը պատմում է, որ փողոցում քայլելիս հանկարծ մի ձեռք իջնում է իր ուսին, և այդ ժամանակ աղոթելու մեծ պահանջ է զգում: Նա գնում է մի անկյուն ու սկսում է աղոթել: Երկար աղոթելուց հետո մկրտվում է Սուրբ Հոգով: Երբ վերադառնում է տուն, կինը, տեսնելով, որ ամուսինը փոխվել է, շատ է զարմանում ու հարցնում է. «Ի՞նչ է պատահել, ինչո՞ւ է դեմքդ այդպես փայլում»: Ամուսինը պատմում է եղելությունը, և այդ օրվանից ընտանիքի դժոխային վիճակը վերածվում է դրախտի, որովհետև Հիսուսն այցելել էր այդ ընտանիքին: Նրանք միասին փառք են տալիս Աստծուն:

Հարց է ծագում՝ ինչպե՞ս կարելի

է նեղության մեջ գոհանալ: Երկինքն ու երկիրն արարողը Աստված է, և Նրա աչքի առջև է ողջ մարդկությունը: Նա ճանաչում է և՛ քեզ, և՛ քեզ հալածողին: Եթե դու Աստծու զավակ ես, և եթե Աստված չի փոխում այն դժվարությունը, այսինքն՝ այն *«նեղության բորբոքը, որ քեզ փորձելու համար կըլլա» (Ա Պետրոս 4:12)*, նշանակում է՝ Տերն այդպես է հարմար գտնում, և դա է քեզ համար բարին:

Հնարավոր է, որ Աստված չբացատրի մեզ Իր քայլերը, որովհետև *«ծածուկ բաները Աստծուն են վերաբերում» (Բ Օրինաց 29:29)*, ինչպես օրինակ՝ Տեր Հիսուսը Պետրոսին ասաց. *«Ինչ որ ես կ'ընեմ՝ դուն հիմա չես իմանա, հապա երբք պիտի իմանաս» (Հովհ. 13:7)*:

Մենք պետք է հավատանք, որ Աստծու զավակի համար ամեն բան բարու գործակից է:

Այն ժամանակ, երբ Դավիթը վախենում էր, որ Սավուդը մի օր իրեն կսպանի, Սավուդից ազատվելու համար թողեց հայրենի երկիրը և գնաց փղշտացիների մոտ: Բայց այդ վիճակի մեջ էլ Դավիթը գոհանում ու փառք է տալիս Աստծուն և ասում. *«Ամեն ժամանակ Տերը պիտի գովեմ, Անոր գովութիւնը միշտ իմ բերանս պիտի ըլլայ» (Սաղմոս 34:1,8)*:

Երբ մեր սրտերի ճանապարհները Տիրոջը հաճելի լինեն, ինչպես ասվում է *Առակաց 16:7*-ում, Տերը

մինչև անգամ մեր թշնամիներին կհաշտեցնի մեզ հետ, և հարսը կհաշտվի սկեսորի, կինը՝ ամուսնու, հայրը՝ որդու հետ:

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու հիմա անհաշտ ես քեզ դեմ խոսողների հետ, մի՛ մնա այդ վիճակում և մի՛ մեղադրիր նրանց, քանզի դա կմաշտեցնի քո ոսկորները: Աղոթի՛ր, որ լցվես Սուրբ Հոգով, ու մտածիր ոչ թե հատուցելու, այլ՝ ներելու և չա-

րության փոխարեն բարիք անելու մասին: Այդպես անելով դու կկատարես Աստծու կամքն ու կհաղթես սատանային: Խնդրի՛ր Տիրոջը, և Տերը կօգնի քեզ:

«Արդարը շատ նեղություններ պիտի ունենա, բայց Տերը նրան բոլոր նեղություններից պիտի ազատի» (Սաղմոս 34:19):

Հրահայր Ամիրբեկյան

ԴՈՒ ԻՐՈ՞Ք ԲՈՒՆՈՒՆ ԵՍ ՀԱՐՑՐԵԼ

Մի աղջիկ այգու նստարանին նստած արտասվում է: Այդ պահին նրա կողքով անցնում է մի փոքրիկ երեխա: Նա այնպիսի խղճահարությամբ է լցվում աղջկա հանդեպ, որ հարցնում է.

- Ինչո՞ւ ես լաց լինում:

- Է՛, փոքրիկ, դու չես հասկանա, հուսահատ պատասխանում է աղջիկը:

Փոքրիկին թվում է, թե իր հարցից հետո նա ավելի ուժգին է սկսում լացել:

- Քո ինչ-որ տեղը ցավո՞ւմ է: Ուզո՞ւմ ես՝ քեզ խաղալիք նվիրեմ, ես շատ ունեմ...

- Ա՛խ, փոքրիկ տղա,- արցունքների միջից ասում է աղջիկը,- ես ոչ ոքի պետք չեմ, ինձ ոչ ոք չի սիրում...

Փոքրիկ տղան ուշադիր նայում է աղջկան ու ասում.

- Իսկ դու իրո՞ք բոլորին հարցրել ես:

Մեր կյանքում կարող են լինել շատ հիասթափություններ: Մեր սերը կարող է փոխադարձ չլինել: Հնարավոր է՝ մեզ սիրող մարդիկ հեռանան կյանքից: Բայց կա մեկը, Ով միշտ մեր կողքին է՝ մեր առաջին շնչից մինչև վերջին շունչը. Աստված սիրում է մեզ հավիտենական սիրով: Եվ եթե քեզ թվում է, թե դու միայնակ ես, նայիր երկինք ու հարցրու ինքդ քեզ, թե դու իրո՞ք բոլորին ես հարցրել...

Աստված Իր խոսքում ասում է.

«Հավիտենական սիրով սիրել եմ քեզ» (Երեմիա 31.3):

«Մի՞թե կինը կմոռանա իր կաթնակեր մանուկին, որ չգթա իր որովայնի ծննդյան վրա. նրանք եթե մոռանան էլ, բայց ես քեզ չեմ մոռանա» (Եսայի 49.15):

Փետրվար, 2017թ., N 2 (86)

ՏԵՐԸ ԼԻՆԻ ՄԵՐ ԱՌԱՋՆՈՐԴԸ

«Եվ Նա ժողովուրդներին տեսնելով գթաց նրանց վրա, որ հոգնած ու ցիրուցան եղած էին, ինչպես ոչխարներ, որ հովիվ չունին» (Մատթևոս 9:36):

Սիրելիներ, այս աշխարհում մարդիկ հոգնած են ոչ թե իրենց հոգսերից, խնդիրներից, դժվարություններից կամ մարդկային հարաբերություններից, այլ նրանից, որ չունեն կյանքի առաջնորդ: Եսայի 53:6 խոսքում գրված է. «Մենք ամենքս ոչխարների պես մոլորվեցինք, յուրաքանչյուրն իր ճանապարհին դարձավ»: Աստծու խոսքից պարզ է դառնում, որ մարդը կյանքի ընտրության հարցում մոլորված ու խաբված է: Եսայի 48:8 խոսքում գրված է. «...Որովայնից քեզ ապստամբ են կոչում...»: Իսկ Երեմիա 22:21 խոսքում գրված է. «...Սա է քո ճանապարհը քո մանկությունից, որ Իմ խոսքը չլսես»: Ահա թե իրական խնդիրը որտեղ է. մարդը ծնվում է Աստծու Խոսքը մերժած բնությամբ: Բոլոր խնդիրների, դժվարությունների պատճառն այն է, որ մարդու կյանքում Աստծու Խոսքը տեղ չունի: Իսկ մարդիկ իրենց իրական խնդիրները փնտրում են ուրիշ տեղերում և իրենց կյանքի անբավարարվածության համար մեղադրում են տարբեր մարդկանց՝ մտածելով, որ շատերը

իրենց խանգարում են երջանիկ լինելու համար: Հիշո՞ւմ եք, որ Կայենն իր խնդիրը տեսավ Աբելի մեջ և որոշեց նրանից ազատվել: Եսավն իր խնդիրը տեսավ Հակոբի մեջ և նորից փորձում էր նրանից ազատվել: Սավուդն իր խնդիրը տեսավ Դավիթի մեջ և կրկին ուզում էր նրանից ազատվել: Եվ այս երեք օրինակներում էլ մարդիկ, կորցնելով իրենց հաղորդակցությունը Աստծու հետ, իրենց խնդիրը տեսնում էին ուրիշների մեջ: Բայց Սամվելի մայրը՝ Աննան, հասկացել էր, որ իր խնդիրը Փենանայի մեջ չէ, և նա չորոշեց ազատվել Փենանայից, այլ իր սիրտը բերեց Աստծու առաջ: Թվոց 21 գլխում, երբ օձերն ու կարիճները խայթում էին ժողովրդին, մարդիկ Մովսեսին խնդրեցին, որ առողք անի Տիրոջը, որպեսզի Նա օձերն ու կարիճները վերցնի:

Մարդը այսպիսին է, սիրելիներ, միշտ ուզում է, որ իրեն կյանքում ոչ ոք չնեղացնի, չվշտացնի ու չցավեցնի, որովհետև նա կարծում է, որ եթե դրսից իրեն «չկծեն ու չխայթեն», ինքը հանգիստ կլինի:

Բայց Տերը օձերն ու կարիճները

չվերցրեց, այլ պղնձե օձ շինել տվեց, որպեսզի ով որ նայի նրան՝ բժշկվի:

Սիրելիներ, պղնձե օձը իրականում անշունչ առարկա էր, բայց կարևորը այստեղ Աստծու խոսքին հնազանդվելն էր, որտեղից գալիս է մարդու ներսի բժշկությունը: Ուրեմն, սիրելիներ, բոլոր վախերի, շփոթությունների, կասկածների, տագնապների պատճառը գալիս է Աստծու խոսքի վրա կատարյալ հավատք չունենալուց: Հիշո՞ւմ եք Պողոսի նա-

վարկությունը. Գործք առաքելոց 27:20 խոսքում գրված է. «Երբ որ շատ օրեր ոչ արև և ոչ աստղեր էին երևում և փոթորիկն էլ քիչ չէր, որ մեզ վրա կար, ապա մեր ազատվելու բոլոր հույսը կտրվեցավ»: Բայց 25 խոսքում Պողոսը հորդորում է մարդկանց՝ ասելով. «Մրա համար սրտապինդ կացեք, ով մարդիկ, որովհետև հավատում եմ Աստծուն, որ այսպես կլինի, ինչպես ինձ հետ խոսեց»: Արտաքին երևույթներից նայելով՝ նրանք ազատվելու ոչ մի հույս չունեին, բայց ինչո՞ւ Պողոսը չէր վախենում: Որովհետև նա Աստծու խոսքի վրա հաստատ հավատք ուներ: Սիրելիներ, Տերն ուզում է, որ Իր Հավիտենական Կյանքի Խոսքը լինի մեր առաջնորդը, որովհետև միայն այդ ժամանակ է, որ մարդը երբեք չի հոգնի ու չի հուսահատվի, ինչ վիճակում էլ որ լինի: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Նորիկ Խաչատրյան, Գյումրի

* * *

«...Որովհետև որքան քեզանից կգտնե ողորմություն...» Ովսե 14:3:

1985 թվականին մայրս քաղցկեղից մահացավ: Ես այդ ժամանակ 11 տարեկան էի: 1990 թվականին մահացավ հայրս: Ամենաշատն ինձ անհանգստացնում էր այն, որ չընկնեմ վատ շրջապատ ու կյանքս չխորտակեմ: Ուզում էի լավ մարդ

դառնալ ու ծնողներիս անունը բարձր պահել:

Հորս մահից հետո, առանց Տիրոջը ճանաչելու, ես ծնկի եկա և այսպես աղոթեցի.

«Տե՛ր Աստված, եթե իրոք Դու կենդանի ես, խնդրում եմ, ինձ Հայր

եղիր և մի՛ թող, որ գնամ սխալ ճանապարհով»:

Դպրոցն ավարտելուց հետո, 1991 թվականին ընդունվեցի պոլիտեխնիկ ինստիտուտ: Ուսանողությանս առաջին ամիսներին Տերը իմ մտերմություներ հաստատեց երիտասարդ եղբայրների հետ, որոնց միջոցով ես եկա եկեղեցի: Այդ օրը սիրտս լցվեց ուրախությամբ: Ես սիրեցի Աստծու Խոսքը և սկսեցի Ավետարան կարդալ: Առջևում շատ դժվարություններ կային: Ինձ համար կարևոր դարձավ հավաքույթներից չբացակայելը: Բայց մյուս կողմից պետք էր սովորել և աշխատել: Որպես նորահավատ՝ սկզբնական շրջանում ինձ համար դժվար էր այս երեքը համատեղել: Ամեն մի հավաքույթից բացակայելը շատ ցավով էի տանում: Նայում էի շատ երիտասարդ եղբայրների, որ ծնողներ ունեին, նրանց վրա ոչ մի հոգս չկար դրված, սակայն այնքան էլ ակտիվ չէին Տիրոջը ծառայելու հարցում: Եվ ինքս ինձ մտածում էի. «Տեր ջան, եթե ես էլ այս երիտա-

սարդների նման հոգս չունենայի, ինչպե՞ս կծառայեի Քեզ»: Բայց չէի հասկանում, որ Տերը փոքր հասակից ինձ վրա լուծ էր դրել: Բացի դրանից, ինձ վրա հասել էր Աստծու օրենքը, և ներսումս հոգևոր պատերազմ էր սկսվել:

1992 թվականի ամռանը ես ջրով մկրտվեցի: Տիրոջը ծառայելը, ներսիս հոգևոր պատերազմը, աշխատելն ու սովորելը բարդվել էին ինձ վրա: Ես անփորձ էի, շատ հոգևոր բաներ չէի հասկանում: Չգիտեի՝ ինչպես հաղթահարեի այդ ամենը: Պատահում էր, որ ընկնում էի, սխալվում, մեղանչում, բայց մի բան էր Տերը դրել սրտիս մեջ, որ երբեք ես այդ ամենից չէի հուսահատվում և չէի հիասթափվում: Ինչ էլ լիներ ինձ հետ, միևնույնն է, ես շարունակում էի Աստծու հետ մնալ: Եվ, ինչպես Սաղմոս 10:14 խոսքում է գրված՝ «...Դու ես որբի օգնականը», Տերը մինչև հիմա իմ օգնականն է: Նա ինձ մեծացրեց, ինձ համար հոգս քաշեց, ամուսնացրեց, երեխաներ պարգևեց: Շնորհակալ եմ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսից, որ իմ աղոթքը լսեց և ինձ Հայր եղավ և ամենակարևորը՝ ինձ հայտնեց Ավետարանի խորհուրդը, որ հավիտենական կյանքի հույսով ապրեմ այս աշխարհում: Նրան փառք հավիտյանս հավիտենից: Ամեն:

Նորիկ Խաչատրյան, Գյումրի

ՓՐԿՈՒԹՅԱՆ ՃԱՆԱՊԱՐՀՆ ՄԿՍՎԵՑ ԾԵԾՈՎ

Ծնվել եմ Ադրբեջանի Շահում-յանի շրջանի Ենիքենդ գյուղում: Ընտանիքիս հետ 1971թ.-ից ապրում եմ Երևանում: Ընտանիքիս անդամներն ապաշխարել էին և իմ համաձայնությամբ մասնակցում էին հավաքույթների, բայց ես չէի մասնակցում:

Ուզում եմ պատմել մի դեպքի մասին, որ տեղի է ունեցել իմ կյանքում 1988թ.: Մի օր իմ մոսկվիչ մեքենայով քենուս փեսայի հետ գնացինք գյուղ՝ Ենիքենդ: Նոյեմբեր ամիսն էր: Այդ ժամանակ ակնհայտ լարվածություն կար հայ-ադրբեջանական հարաբերություններում: Ենիքենդից գալիս, Կիրովաբադում մեզ կանգնեցրեց ճանապարհային ոստիկանությունն ու զգուշացրեց, որ առաջ չգնանք, քանի որ Ղազախում մեր կյանքին վտանգ է սպառնում: Բայց մենք չլսեցինք և շարունակեցինք ճանապարհը: Իրոք, Ղազախի անցակետ չհասած՝ ապշեցի: Դժանապարհի երկու կողմերում սև ագռավների երամի նման կանգնած էին ագերները ու մեզ տեսնելով գոռում էին. «Հայի ավտո է»: Դեղքելով անցնելն անհնար էր: Կանգնեցի: Վերցրի մեքենայիս մեջ նախօրոք պահված երկաթյա ձողը:

Նրանք կոտրեցին մեքենայիս դռներն ու մեզ քաշելով դուրս հանեցին: Ես հասցրի մի քանիսին հարվածել, բայց նրանք սկսեցին կարկուտի նման քարերով ու փայտերով հարվածել գլխիս: Ես ասացի. «Աստված իմ, հիշի՜ր ինձ համար արված աղոթքները»: Ընկած էի գետնին, մի կերպ վերարկուովս ծածկել էի գլուխս, որպեսզի չխփեն: Այդ պահին տեսիլք տեսա:

Կինս, գլխաշորը կապած, չորս երեխաներիս հետ օտար լեզվով աղոթում էր ինձ համար: Սթափվեցի: Զգացի, որ ինձ այլևս հարվածներ չեն դիպչում: Կրակոցների ձայներ էին լսվում: Այնուհետև ինչ-որ մար-

դիկ ինձ բարձրացրին: Ես, տեսնելով գլխիս թափված քարերի ու փայտերի քանակը, ապշած մնացի, զարմացա, թե ինչպես եմ կենդանի մնացել ու ամբողջ հոգով փառք տվեցի Աստծուն: Մեզ մեքենայով տեղափոխեցին Ղազախի Գոլ, տեղավորեցին մի տնակում գիշերելու: Մեզ հանձնեցին երկու թուրք ոստիկանի և հանձնարարեցին, որ մեր գլխից անգամ մազ չպակասի, մինչ հաջորդ օրն կգան մեր ետևից: Ցավից ամբողջ գիշեր գալարվում էինք, քանի որ մարմիններիս վրա բացարձակապես սպիտակ տեղ չկար: Մյուս օրը եկավ այդ մարդը, որ մեզ ազատել էր և մեզ ճանապարհեց Իջևան: Պարզվեց, որ նա Ղազախի ոստիկանապետն էր և աղբբեջանցի չէր, այլազգի էր: Իջևանում մեզ բուժօգնություն ցույց տվեցին, ու ես տեսա այն մարդկանց, որոնք նույնպես Ղազախում ծեծի ու հալածանքի էին ենթարկվել: Տեսարանը սարսափելի էր:

Երբ հասա Երևան ու մեր տան դուռը թակեցի, զավակներիցս ոչ ոք ինձ չճանաչեց: Միայն փոքր որդիս, երկար նայելուց հետո, գոռաց. «Պապ»: Կինս վեր թռավ տեղից ու փառք տվեց Աստծուն, որ կենդանի եմ մնացել: Իմ բացակայության ժամանակ կինս անդադար ծոմապահությամբ աղոթել էր ու հոգս դրել եկեղեցուն: Հենց այդ ժամանակ էլ ես տեսել էի տեսիլքը:

Մի քանի օր ապաքինվելուց հետո

ես շնորհակալական հեռագիր հղեցի ոստիկանապետին: Չանցած երեք օր՝ հեռագիր ստացա, որտեղ ասվում էր, որ կարող եմ գնալ ու մեքենայիս փոխհատուցումն ստանալ: Ընտանիքիս անդամների կամքին հակառակ գնացի Ղազախ և հանդիպեցի ոստիկանապետին: Նա հարգալից ընդունեց և ասաց, որ իմ մեքենայի վնասը պետք է փոխհատուցեն:

Նշանակվեց դատի օր: Դատարանում որոշվեց իմ մեքենան այրողից բռնագրավել իր մեքենան և օրինականորեն գրանցել իմ անունով: Դանապարհի համար տրվեց գրություն, որ ոչ ոք մեզ չվնասի:

Անցավ մի քանի ամիս, և Աստված խոսեց ինձ հետ. «Ապաշխարի՛ր և պատմի՛ր Իմ հրաշքները»: Ես հիշեցի, որ աղոթել եմ և ուխտել կենդանի մնալու դեպքում ընդունել Տիրոջն ու պատմել այն հրաշքները, որ կատարվեցին իմ կյանքում: Սկսեցի հաճախել եկեղեցի, մկրտվեցի Սուրբ Հոգով: Եվ նորից տեսիլքով տեսնում եմ մի հոտ, որից ես մի կողմ եմ թեքվում: Բայց Տերս զավազանով քաշում է իմ ոտքից ու խառնում հոտին:

2000թ. մկրտվեցի ջրով: Շնորհակալ եմ Աստծուն, որ ունեմ լավ ընտանիք, որ անդամն եմ հենց այս եկեղեցու և ունեմ շատ սիրելի բույրեր ու եղբայրներ: Աստված օրհնի բոլորին Ամեն:

Արդուշ եղբայր, Մասիվի տարածք

ՄԵԾԸ՝ ՓՈՔՐԻ ՄԵՋ

«Քննեցե՛ք, թե որն է Տիրոջը հաճելի» Եփես. 5:10:

Մի օր հավաքույթից հետո սպասավոր եղբորը մոտեցավ քույրերից մեկն ու մտահոգված ասաց.

- Խորհուրդ տվե՛ք ինձ, ինչպե՞ս վարվեմ, որ ճիշտ լինի...

- Ինչ-որ բա՞ն է պատահել,- հետաքրքրվեց սպասավորը:

- Դուք գիտե՛ք, որ ես վաստակում եմ ծաղիկներ աճեցնելով ու դրանք վաճառելով: Գնալով ավելի ու ավելի է դժվարանում դրանց վաճառքը: Ստացվում է, որ ես ողջ տարին աշխատում եմ մի օրվա՝ մարտի ութի համար: Այդ օրվա վաճառքից ստացված գումարն է ինձ կերակրում ողջ տարվա ընթացքում: Բայց այս տարի այդ օրը համընկավ կիրակի օրվա հետ, և ես կա՛մ պետք է մասնակցեմ հաղորդությանը (որին մասնակցելու կարևորությունը ես շատ լավ եմ հասկանում), կա՛մ գնամ վաստակելու իմ տարվա ապրուստը:

- Վստահի՛ր Տիրոջը,- ասաց նրան սպասավոր եղբայրը,- եթե դու անես այն, ինչ հաճելի է Տիրոջը, ապա Նա քեզ անպայման կօրհնի: Դիշտ է, չեմ կարող ասել, թե ինչ ճանապարհով, բայց ես համոզված եմ դրանում: Ընտրությունը քոնն է:

Ջրույցից հետո նրանք բաժանվեցին: Կիրակնօրյա հաղորդության հավաքույթին եղբայրը նկատեց, որ ուրախ և պայծառ դեմքով կանգնած է նաև այդ քույրը: Հավաքույթից հետո նա մոտեցավ եղբորն ու պատմեց.

- Անցյալ շաբաթվա մեր զրույցից հետո, երբ տուն գնացի, նայեցի վաճառքի համար պատրաստած ծաղիկներին, սկզբում մտածեցի. «Գուցե բա՞ց թողնեմ կիրակնօրյա հավաքույթը, չե՞ որ վնասը շատ մեծ կլինի», բայց հետո սրտումս հաստատ ուրոշեցի. «Ինչ ուզում է լինի, թող ոչ մի կոպեկ չունենամ, բայց կիրակնօրյա հավաքույթին մասնակցեմ»: Հաջորդ օրը՝ մարտի վեցի երեկոյան, մի անժամոթ մարդ եկավ իմ տուն, ասաց, որ ինքը ծաղիկների վաճառքով զբաղվող մի կազմակերպության ներկայացուցիչ է և խնդրեց, որ ցույց տամ վաճառքի համար պատրաստած ծաղիկները: Ծաղիկները նրան այնքան դուր եկան, որ նա ամբողջը միանգամից գնեց և ինձ այնքան գումար վճարեց, որ ես չէի վաստակի, եթե նույնիսկ ողջ օրը վազվզեի շուկայում ու կայարանով: Հրաշալի են Աստծու գործերը:

Փետրվար, 2017թ., N 2 (86)

ՊԱՏՎԻՐ ՔՈ ՀՈՐՆ ՈՒ ՄՈՐԸ

Մատթեոս 19:19

Մի մայր կար, որ շատ էր սիրում իր որդուն: Երբ որդին դեռ փոքր էր, մայրը նրան մանկապարտեզ էր տանում և միշտ ուրախանում նրանով: Երբ երեխաները տղային հարցնում էին, թե ով է այդ կինը, նա պատասխանում էր. «Նա իմ մայրն է, ինչո՞ւ եք հարցնում»: Երեխաները ծիծաղում էին ու ասում, թե՝ «Քո մայրը մի աչք ունի»: Որդին ամաչում էր:

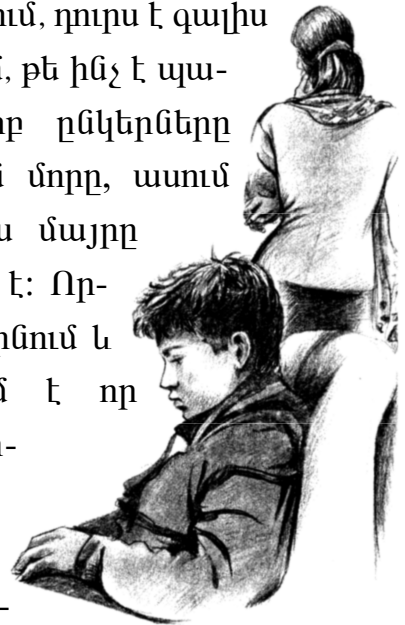
Երբ որդին մեծացավ, դպրոց գնաց, այնտեղ էլ նրան հարցնում էին, թե ով է այդ կինը: Որդին պատասխանում էր, որ մայրն է: Նրան ասում էին, թե՝ «Քո մայրը մի աչք ունի» և ծաղրում էին: Մի օր որդին ասում է մորը, որ այլևս դպրոց չգնա, քանի որ նրա պատճառով իրեն ծաղրում են: Բայց մայրը շարունակում էր սիրել որդուն ու հոգ տանել:

Որդին մեծացավ, շարունակեց ուսումը բարձրագույն ուսհաստատությունում: Մայրը գնում է որդուն տեսնելու, նրա համար գումար է տանում: Կրկին հարցնում են, թե ով է այդ կինը: Որդին պատասխանում է, որ մայրն է:

Նրան կրկին ծաղրում և ասում են. «Ի՞նչ է, քո մայրը միաչքանի՞» է»: Եվ այսպես շատ տարիներ...

Տարիներ հետո, երբ որդին վերադառնում է գինվորական ծառայությունից, ընկերներով հավաքվում են իրենց տանը նշելու: Որդին մորը խնդրում է սենյակից դուրս չգալ և այնտեղ մնալ: Սենյակից մայրը բարձր ձայներ է լսում, դուրս է գալիս ու հարցնում, թե ինչ է պատահել: Երբ ընկերները տեսնում են մորը, ասում են, որ նրա մայրը վախենալու է: Որդին լաց է լինում և խոստանում է, որ մորը կպատժի, որ այլևս մայրն իրեն չի տեսնի:

Քսան տարի անց մի մարդ տղային է տալիս մի ձայնասկավառակ, որտեղ ասվում է, թե ինչ է նշանակում հարգել հորն ու մորը. ո՛չ գիտնական-

ները, ո՛չ պրոֆեսորները չեն կարող սովորեցնել, թե ովքեր են հայրն ու մայրը, բայց միայն Աստված կարող է սովորեցնել, թե ովքեր են մեր ծնողները:

Այդ լսելով՝ որդին հիշում է իր մորը և զանգահարում է այն համարով, որն ինքն ուներ, սակայն ոչ ոք չի պատասխանում: Նա գնում է մոր տուն, թակում է դուռը, բայց ոչ ոք չի բացում: Փոխարենը բացում է հարևանը և հարցնում, թե ում է ուզում: Որդին պատասխանում է, որ իր մայրն այդտեղ է ապրում: Հարևանը պատասխանում է, որ մայրն այժմ ապրում է ծերանոցում և տալիս է հասցեն:

Որդին շտապում է ծերանոց: Ներս մտնելով՝ հարցնում է իր մորը: Նրանցույց են տալիս մոր սենյակը: Մոտենում է դռանը, թակելով ասում. «Մայրի՛կ, ես եմ, դուռը բաց»: Բացում է մի ծեր կին և հարցնում. «Ո՞վ ես դու»: Որդին տալիս է մոր անունը: Կինը հարցնում է. «Ո՞վ ես դու նրա համար»: Որդին պատասխանում է, որ նրա որդին է, տալիս է իր անունը: Ծեր կինը պատասխանում է. «Շատ ափսոս, բայց քո մայրը մեկ տարի առաջ մահացել է: Ես կարող եմ քեզ տալ մի նամակ, որը քո մայրն է թողել քեզ համար: Այս նամակում շատ բան չի գրված, բայց քո մայրը գիտեր, որ դու մի օր կարդալու ես»:

Որդին, վերցնելով նամակը, լացելով կարդում է հետևյալը. «Դու իմ որդին ես, իմ սիրելի որդին, ես միշտ քեզ սիրել եմ: Երբ դու քաղցած ես եղել, ես քեզ կերակրել եմ՝ ինքս քաղցած մնալով, հոգ եմ տարել քեզ համար: Ուզում եմ իմանաս մի պատմություն, որը չես իմացել մինչ այսօր:

Երբ դու փոքր էիր, բոլորս միասին մեքենայով զբոսանքի էինք գնում: Ճանապարհին ավտովթար տեղի ունեցավ, որի հետևանքով հայրդ մահացավ, իսկ դու կորցրիր քո մի աչքը: Հիվանդանոցում բժիշկը մոտեցավ ու հարցրեց. «Դու կարո՞ղ ես քո մի աչքը տալ որդուդ»: Ես համաձայնեցի մնալ մի աչքով, որպեսզի դու աշխարհը տեսնես երկու աչքով: Դու ամաչում էիր այն բանի համար որը ես քեզ էի տվել: Ես քեզ սիրում եմ»:

ԳՈՒՇԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ԶԶՎԵԼԻ Է ՏԻՐՈՋ ԱՉՔԻՆ

Մի անգամ ինձ հրավիրել էին իմ բարեկամուհու տուն: Երբ ներս մտա, ինձ միանգամից խոհանոց առաջնորդեցին, որտեղ մի կին էր նստած՝ ձեռքին խաղաքարտեր, բայց ոչ սովորական, այլ ինչ-որ մուգ նկարներով:

Այդ կինը և իմ բարեկամուհին ուրախ-ուրախ ասացին, որ նստեմ ու մասնակցեմ իրենց զվարճանքին: Իսկ զվարճանքն այն էր, որ այդ խաղաքարտերով նրանք գուշակություն էին անում. մեկը փորձում էր ճշտել, թե արդյոք իր կասկասանքը ճիշտ են՝ կապված ամուսնու դավաճանության հետ, իսկ մյուսը ցանկանում էր պարզել՝ իր ամուսինը կթողնի՞ հարբեցողությունը, թե՞ ոչ:

Ես, իհարկե, սկսեցի նրանց բացատրել, որ դա մեղք է, զգվելի է Աստծու աչքերին, և նման տիպի զվարճանքները վատ հետևանքներ կարող են ունենալ, բայց նրանք երկուսով ինձ վրա ծիծաղում էին, թե՛ ես կրոնավոր եմ, շատ սահմանափակ մարդ եմ, ճանապարհին հավանաբար արևը հարվածել է գլխիս, ու ես չափից դուրս շատ եմ անհանգստանում և զգուշանում:

Հասկանալով, որ նրանց խելքի բերելու իմ փորձերն իզուր են, շտա-

պեցի դուրս գալ և վերադարձի ողջ ճանապարհին աղոթում էի ու խնդրում, որ Աստված ների նրանց, մեղքի գիտակցում տա, որ բացի նրանց աչքերը և հասկանան, թե ինչ սատանայական խաբկանքի մեջ են:

Այդ դեպքից անցնում է մի քանի օր, և հանկարծ իմ այդ նույն բարեկամուհին է ինձ զանգահարում.

- Լարիսա՛, - ասում է նա անհանգիստ ու արտասվաթոր ձայնով, - օգնի՛ր, խնդրում եմ, մեր խոհանոցում ինչ-որ անհասկանալի բաներ են տեղի ունենում, դարակներն են ճռինչով բացվում ու փակվում: Մի տեսակ սարսափ է պատել ինձ: Չեմ կարողանում վախս հաղթահարել ու դուրս գալ այս վիճակից:

Իհարկե, պարզ էր, թե ինչի արդյունք էր այդ ամենը: Բայց ես չշտապեցի հանդիմանել նրան, այլ, ընդհակառակը, ուրախացա, որ ամեն դեպքում ինձ է դիմել՝ որպես քրիստոնյայի:

- Հենց հիմա այրեք այդ բոլոր խաղաքարտերը, որոնցով գուշակություն էիք անում, զղջացեք այդ ամենի համար, աղոթե՛ք, որ Աստված ների Իր խոսքը դրժելու ու պղծությանը զբաղվելու համար: Ես էլ կմիանամ, կաղոթեմ ձեզ համար, - ասացի ես:

Հեռախոսն անջատելով՝ միանգամից սկսեցի աղոթել, անգամ ծոմ վերցրի իմ բարեկամուհիու համար, նրան էլ խորհուրդ տվեցի ծոմ պահել: Եվ մեր միաբան աղոթքին Աստված պատասխանեց Իր ողորմությամբ ու սիրով:

Երեք օր հետո նորից գանգեց Իրինան՝ իմ բարեկամուհին, և ասաց.

- Լարիսա՛, շնորհակալություն Աստծուն և շնորհակալություն քեզ՝ ինձ համար կանգնելու և պայքարելու համար: Ամեն սատանայական հնարքները դադարել են, մեր տանը խաղաղություն է, իսկ ամենակարևորն այն է, որ իմ ներսում է խաղաղություն: Ների՛ր, որ այն օրը քեզ լսելու փոխարեն՝ ծաղրեցինք:

Սիրելի՛ ընթերցող, այս պատմությունը դրական ավարտ ունեցավ, բայց ուզում եմ զգուշացնել քեզ, որ եթե դու նման արարքների մեջ ես ներքաշված, կարող է ամեն բան շատ ավելի վատ ավարտվել, քան դու պատկերացնում ես: Երբ մարդիկ դուռ են բացում խավարի ուժերի համար, կարևոր չէ՝ գիտակցաբար են դա անում, թեթևամտությունից ելնելով թե գիտություն չունենալու պատճառով, միևնույնն է, չապաշխարելու դեպքում հետևանքները ծանր են լինելու, որովհետև Աստվածաշունչը պարզ ասում է, որ գուշակությունը մեղք է, իսկ մեղքի վարձքը՝ մահ:

Լարիսա Սենցովա

Պաղեստինում գրուցում էի մի ռուս բժշկի հետ: Նրա վերաբերմունքը Քրիստոսի հանդեպ անորոշ էր՝ անտարբերությանը շատ մոտ:

- Ես հեռու եմ նման հարցերից, ասում էր նա:

Ես հարցրի նրան.

- Դուք ունե՞ք Ավետարան:

- Այո՛, կա, բայց չգիտեմ՝ որտեղ է,- պատասխանեց նա:

Պատասխանը խոսում էր ինքն իր փոխարեն:

Եթե մենք չգիտենք, թե որտեղ է մեր Ավետարանը, ապա մենք նաև չգիտենք, թե որտեղ է մեր հոգին, որտեղ ենք մենք ինքներս: Ես միան-

գամից բարձրաձայն ասացի, թե ինչ եմ մտածում.

- Ասա՛ ինձ, թե որտեղ է քո Ավետարանը, ցո՛ւյց տուր, թե ինչ վիճակում է, և ես կասեմ, թե ով ես դու:

Եթե այդ Սուրբ Գիրքը դրված է ձեզ մոտ մի հեռավոր վայրում՝ մոռացված, փոշոտված, ապա իմացե՛ք, որ ձեր հոգին էլ «փոշոտվել» է:

Աստվածաշնչում դուք կգտնեք կենդանի Աստծու խոսքերը: Նրանից դուք կիմանաք ամենաներող սիրո և ձեր հոգու փրկության ճանապարհի մասին:

Պրոֆեսոր Վ. Ֆ. Մարցինկովսկի

Փետրվար, 2017թ., N 2 (86)

«Ես անոր ժամանակ տվի... ապաշխարելու, բայց չապաշխարեց»

Հայտն. 2:21

Մի անգամ մի ավետարանիչ պատմեց հետևյալ պատմությունը:

«Քրիստոնեական հավաքներից մեկի ժամանակ ներկա էր մի երիտասարդ, որի սրտում Աստծու Հոգին սկսեց Իր գործը: Հավաքույթի ավարտին ես մոտեցա նրան և առաջարկեցի ընդունել փրկության լուրն ու գալ Տիրոջը՝ ապաշխարության: Բայց նա պատասխանեց. «Ո՛չ, ոչ այսօր»: Նրա ընկերները հեռացան, իսկ նա դեռ կանգնած էր՝ մտորելով այն մասին, ինչ հենց նոր լսել էր: Ես բռնեցի նրա ձեռքը, նայեցի աչքերին և ասացի. «Հանձնի՛ր քո կյանքը Տիրոջը հիմա»: Բայց իմ բոլոր ջանքերն ապարդյուն էին, քանի որ պատանին հրաժարվեց որոշում ընդունելուց: Այդ ժամանակ ես նրան առաջարկեցի այցելել հաջորդ կիրակնօրյա հավաքին, բայց նա ոչինչ չպատասխանեց և ուղղակի հեռացավ:

Մի քանի օր անց ինձ հրավիրեցին հիվանդանոց: Երբ ես գնացի հիվանդանոց, տեսա այդ պատանուն մահամերձ վիճակում: Ես հուզվեցի և հարցրի նրան. «Փրկվա՞ծ ես արդյոք դու»: Նա ոչինչ չպատասխանեց: Այդ ժամանակ ես փորձեցի աղոթել նրա

հետ, բայց դա ևս անհնար էր:

Հետո պատանին բարձրաձայն ասաց. «Ես չեմ խնդրում Ձեզ աղոթել ինձ համար, ես ցանկանում եմ, որ Դուք զգուշացնեք իմ ընկերներին»:

Նա մահացավ «Կորած եմ, կորած եմ հավիտյան» բառերը շուրթերին»:

Որքա՞ն կարևոր է ժամանակին ընդունել որոշումը՝ հոգու փրկության համար: Մի՛ մտածիր, որ հետո քեզ համար ավելի հարմար պահ կլինի: Աստծու Խոսքը լիովին որոշակի ասում է. «Այսօր»: Աստված մարդուն տալիս է հնարավորություն՝ ապաշխարելու իր մեղքերից և փրկվելու Հիսուս Քրիստոսով: Եթե մարդը հրաժարվում է ընդունել այդ առաջարկը կամ ուղղակի հապաղում է որոշում ընդունելիս, ապա դա կարող է բերել շատ լուրջ հետևանքների՝ հավիտենական դատապարտության:

ԵՍ ԱՍՏԾՈՒՆ ԽՆԴՐԵՑԻ...

Ես Ասրծուն խնդրեցի պատժել իմ թշնամուն, և Ասրված ինչ ասաց. «Ո՛չ, նրան նախասահմանված է դառնալ քո լավագույն բարեկամը»:

Ես Ասրծուն խնդրեցի ինչ համբերություն տալ, և Ասրված ասաց. «Ո՛չ, համբերությունը փորձության արդյունքն է: Այն չեն նվիրում, այն սովորում են»:

Ես Ասրծուն խնդրեցի վերցնել իմ հպարտությունը, և Ասրված ասաց. «Ո՛չ, հպարտությունը չեն վերցնում, նրանից հրաժարվում են»:

Ես Ասրծուն խնդրեցի ինչ երջանկություն տալ, և Ասրված ինչ ասաց. «Ո՛չ, Ես օրհնում եմ, իսկ երջանիկ կլինես, թե ոչ՝ դա արդեն քեզնից է կախված»:

Ես Ասրծուն խնդրեցի օգնել, որ սիրեմ ուրիշներին այնպես, ինչպես Ինքը սիրեց ինչ: Եվ Ասրված ասաց. «Ուրախությամբ: Վերջապես դու հասկացար, թե ինչ պետք է խնդրես Ինչանից»:

Վ Կ Ա Յ Ո՞Ւ Մ Ե Ս

«Ուրեմն զացէր բոլոր ազգերը աշակերպեցէր, մկրպնցէր զանոնք յանուն Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ. սորվեցուցէր անոնց որ այն ամէն բաները պահեն ինչ որ եւ չեզի պատուիրեցի. և ահա ամէն օր եւ չեզի հետ եմ մինչեւ աշխարհիս վերջը: Ամէն»:

Մատթէոս 28:19,20

«Բայց երբ չեզ մատնեն, հոգ մի ընէր թէ ի՛նչպէս կամ ի՛նչ պիտի խօսիք, վասն զի չեզի պիտի փրոյի այն ժամուն ինչ որ պիտի խօսիք: Վասն զի ոչ թէ դուք էք որ կը խօսիք, հապա չեր Հօրը Հոգին որ չեր նեւիրի կը խօսի»:

Մատթէոս 10:19,20

«Հապա Տէր Աստուածը սիրտերնուդ մէջ սուրբ պահեցէր. և միշտ պատրաստ եղէր հեզութեամբ պատրաստան փալու ամէնուն որ չեր ունեցած յոյսին պատճառը չեզի կը հարցնեն»:

Ա Պետրոս 3:15

«Վասն զի մենք զայն որ փեսանք ու լսեցինք՝ չենք կրնար շխօսիլ»:

Գործք առաքելոց 4:20

««Արդ ով որ մարդոց առջև զիս կը դաւանի, եւ ալ զանիկա պիտի դաւանիմ իմ Հօրս առջև՝ որ երկինքն է: Եւ ով որ մարդոց առջև զիս կ'ուրանայ, եւ ալ զանիկա պիտի ուրանամ իմ Հօրս առջև՝ որ երկինքն է»:

Մատթէոս 10:32-33